

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

5 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe

ROMANESCUL Serghei XXXXX, *născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.04.2018 – 14.05.2018;

Instanța de apel: 28.05.2018 – 14.06.2018;

Instanța de recurs: 19.04.2019 – 05.06.2019.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 14 mai 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Romanescul S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul farmaceutic pe un termen de 3 ani.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea din contul lui Romanescul S. a cheltuielilor judiciare în mărime de 1680 de lei, suportate de stat pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-815 din 12 martie 2018 a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Baza factologică reținută de prima instanță: *Romanescul S., în perioada de timp de până la 30 decembrie 2017, ora 11.15 min., urmărind scopul păstrării, precum și alte operațiuni ilegale cu analogii drogurilor, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului infracțional, ilegal a păstrat asupra sa, fără scop de înstrăinare, masa vegetală uscată și mărunțită, care constituie analogul drogurilor.*

Astfel, la 30 decembrie 2017, ora 11.15 min., în cadrul unui control efectuat de către colaboratorii IP Buiucani în incinta blocului administrativ „Casa de Modă” amplasată pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 182 din mun. Chișinău, a fost depistat Romanescul S., care avea un comportament suspect și neobișnuit, drept rezultat la ultimul a fost depistat, ridicat și sigilat 1 (un) pachetel din hârtie în care se află o substanță vegetală de culoare gălbuie cu un miros specific și cu lungimea particulelor de până la 7 mm, în cantitate de 0,140 gr.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-815 din 12 martie 2018, în pachetelul din hârtie ridicat de la Romanescul S., a fost depistat canabinoidul sintetic 5-fluoro ADB(C₂₀H₂₈FN₃O₃), în cantitate de 0,140 gr. care în Hotărârea Guvernului al Republicii Moldova nr. 1088 din 5 octombrie 2004 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor narcotice, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, nu este inclus.

În baza scrisorii nr.01-12/632 din 18.04.2017 parvenite de la I.M.S.P. Dispensarul Republican de Narcologie cu nr. 01-12/632 din 18.04.2017, înregistrată în cancelaria CTCEJ al IGP al MAI la 20.04.2017 cu nr. 569, substanța 5-fluoro ADB(C₂₀H₂₈FN₃O₃), constituie analog al substanței AKB 48, care este inclusă în „Tabelul I. Substanțe stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale. Lista nr. 1. Substanțe stupefiante, aprobată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 5 octombrie 2004”.

Conform pct. 153 a Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, „Cu privire la Lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, substanța AKB 48 de la 0,002 gr., constituie proporții deosebit de mari.

Având în vedere starea de fapt expusă supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, *păstrarea analogilor drogurilor, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.*

În cadrul ședinței preliminare, inculpatul Romanescul S., a înaintat instanței cerere, întocmită de el personal privind examinarea cauzei în procedură simplificată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală invocând că, recunoaște în totalitate faptele incriminate, este de acord cu calificarea, nu solicită administrarea de noi probe.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost contestată cu apeluri de către procuror, inculpat și avocatul acestuia.

3.1. Procurorul a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, în partea soluționării chestiunii de încasarea a cheltuielilor judiciare, cu dispunerea recuperării acestora din contul inculpatului.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că în cadrul examinării acestei cauze penale nu au fost stabilite careva motive ce ar concluziona că nu este rațional de a încasa cheltuielile judiciare de la condamnat. În cadrul cercetării judecătorești s-a

stabilit că Romanescul S. este angajat în câmpul muncii, drept urmare achitarea cheltuielilor judiciare de către acesta în sumă de 1680 lei nu va influența substanțial asupra situației lui materiale. Legea procesual-penală stabilește cazuri concrete când condamnatul poate fi eliberat de plata cheltuielilor judiciare, însă instanța de judecată nu a luat în considerație prevederile legale și neîntemeiat s-a expus asupra acestora.

De asemenea, în opinia apelantului prima instanță nu a motivat de ce statul și societatea urmează să suporte cheltuielile în legătură cu restabilirea echității în urma săvârșirii de către Romanescul S. a infracțiunii reținute în sarcina sa. În aceste condiții se creează situația în care persoana care nu respectă normele legale stabilite în societate, cu toate că alte persoane nu-și permit așa comportament, săvârșește infracțiunea, iar statul și societatea, fiind impuși să sancționeze fapta comisă, cheltuind resurse materiale, sunt nevoite să suporte cheltuieli în defavoarea altor membri ai societății care duc un mod de viață legal, respectând normele stabilite.

3.2. Avocatul Dobrovicenu-Mutavci V., acționând în interesele inculpatului, în motivarea apelului a indicat că sancțiunea sub formă de închisoare este o sancțiune prea aspră, pasibilă de casat, deoarece la numirea pedepsei nu s-a ținut cont că inculpatul și-a recunoscut vinovăția de săvârșirea infracțiunii imputate, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, a declarat cu lux de amănunte circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, a contribuit activ la desfășurarea anchetei penale, anterior nu a fost condamnat, pentru prima dată este atras la răspundere penală, nu este persoană social periculoasă, este angajat în câmpul muncii și se caracterizează pozitiv la locul de muncă, are la întreținere un copil minor.

Din aceste considerente, avocatul a solicitat aplicarea unei pedepse prin prisma art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

3.3. Inculpatul Romanescul S. a indicat că prima instanță nu a ținut cont că el și-a recunoscut vina, a contribuit prin declarațiile sale consecvente la stabilirea circumstanțelor în care a fost săvârșită infracțiunea, anterior nu a fost condamnat, pentru prima dată este atras la răspundere penală, nu este persoană social periculoasă, este angajat în câmpul muncii și este caracterizat pozitiv la locul de muncă, are la întreținere un copil minor, de aceea a intervenit cu aceiași solicitare ca și avocatul său, de a-i fi aplicată pedeapsa prin prisma art. 90 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2018, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea în vigoare a sentinței fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței. Concluzia primei instanțe privind calificarea infracțiunilor este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentelor de infracțiune prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal. Totodată, instanța de apel a

reținut că sentința se contestă în partea stabilirii pedepsei, însă temei pentru a interveni în această parte, din oficiu, conform art. 409 alin.(2) Cod procedură penală, instanța nu a stabilit.

Prima instanță just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, fiind luate în considerație dispozițiile art. 7, 61 și 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și consecințele survenite, aplicând o pedeapsă echitabilă în limitele legii.

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Or, conform Regulii nr. 6 din Recomandarea NR. R (92)16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, decât să se țină seama de situația personală.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Practica judiciară a demonstrat că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, care se califică ca una gravă, sancțiunea fiind stabilită în limitele închisorii de la 1 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

Prin urmare, instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 16, 61, 75 Cod penal și de gravitatea infracțiunii săvârșite, iar Colegiul a fost convins că, scopul legii penale privind reeducarea și corectarea inculpatului va fi asigurat doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, la acest capitol lipsind careva împrejurări ce ar indica asupra faptului că micșorarea termenului pedepsei închisorii or dispunerea suspendării condiționate a executării acesteia ar fi oportună și proporțională faptelor comise de inculpat, dar și vor duce la atingerea deplină a scopului legii penale.

Nu au fost reținute afirmațiile avocatului și a inculpatului precum că, temei de stabilire a unei pedepse mai blânde neprivative de libertate, ar constitui faptul

că inculpatul a recunoscut vinovăția în comiterea faptelor incriminate, că are la întreținere un copil minor, cauza penală fiind examinată în procedură simplificată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta căindu-se sincer de cele comise, or, pedeapsa se consideră echitabilă când impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

Cu privire la apelul acuzatorului de stat prin care se solicită încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 1680 lei, pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-815 din 12 martie 2018 (f.d.24-28), instanța de apel a statuat asupra respingerii acestuia, ca nefondat, or, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului. Or, obligația pozitivă a statului, în sensul art. 6 par. 2 CEDO, prin intermediul organelor de urmărire penală și procuraturii de a demonstra în sensul art. 24, 56 Cod de procedură penală, vinovăția persoanei, fiindu-le atribuită în sensul art. 96-97 Cod de procedură penală sarcina probațiunii, persoana acuzată de un delict beneficiind de „prezumția nevinovăției”, stipulată la art. 8 Cod de procedură penală, fiind liberată de obligația de a-și demonstra nevinovăția.

Dispoziția art. 142 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală, sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei (...), de către organul de urmărire penală, procuror (...), la caz fiind cele judiciare și raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-815 din 12.03.2018, în vederea depistării infractorului și încadrării juridice corecte a acțiunilor criminale, care în sensul art. 143 alin. (1) pct. 2) și pct. 6) Cod de procedură penală, sunt obligatorii.

În același sens, instanța de apel a făcut trimitere și la dispozițiile alin. (3) din art. 75 al Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, nr.68 din 14.04.2016, care expres stabilesc că în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală, la caz ordonatorul expertizei fiind organul de urmărire penală și nu partea apărării.

Din considerentele arătate, instanța a conchis că costul cheltuielilor judiciare urmează să fie suportat de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul o contestă cu recurs ordinar solicitând casarea parțială a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecarea în partea soluționării chestiunii de încasare a cheltuielilor judiciare.

Recurentul indică că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că statul a suportat cheltuieli în sumă de 1680 lei pentru efectuarea expertizei, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art. 227 - 229 Cod de procedură penală, iar instanța, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14), art. 397 pct. 5) Cod procedură penală, nu a dispus acest fapt. Soluția instanței de apel de a respinge solicitarea acuzatorului de stat referitor la încasarea de la Romanescul S. a cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual-penale în vigoare.

Legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Urmărirea și judecarea unei cauze penale ocazională efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare normalei desfășurări a procesului penal. În cheltuielile ocazionate de administrarea probelor se includ și sumele pentru retribuția cuvenită experților și interpreților pentru serviciul care l-au adus justiției. Spre deosebire de procesul civil, unde sumele necesare acestor cheltuieli sunt avansate de către reclamant, prin plata taxei de timbru, la introducerea acțiunii, în cauzele penale, în care activitatea judiciară se desfășoară din oficiu, sumele necesare cheltuielilor de urmărire sau de judecată sunt avansate, de regulă, de stat, prin organul judiciar în fața căruia se află cauza penală.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o; ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală.

Mai mult, partea acuzării consideră că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că prin modificările survenite în Codul de procedură penală în vigoare din data de 09.02.2018, legislatorul a exclus prevederile art. 143 alin. (2), adică norma legală ce instituia obligația statului a suporta cheltuielile pentru efectuarea expertizelor în cauzele penale. Aceasta indică că statul deja nu mai are obligația imperativă de a suporta acele plăți la efectuarea expertizelor în cauzele penale, luat în coraport cu dispoziția art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală și constituie temeiul ce impune suportarea cheltuielilor de judecată pretinse de la inculpat.

În aceeași ordine de idei, acuzarea este de părerea că instanța de apel a omis prevederile art. 4 alin. (1) ale Codului de procedură penală, conform cărora în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau a judecării cauzei în instanța judecătorească. Legea procesual-penală nu are caracter retroactiv și deci este irezonabil a fi invocate prevederile art. 8 și art. 10 ale Codului penal în partea ce ține aplicabilitatea normelor procesuale penale.

Recurentul menționează că instanța de apel urma să țină cont și de dispoziția art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, care prevede că procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societăți de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de

cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Deci, urmând logica normei legale sus expuse, apare întrebarea cum poate fi atins acel scop al procesului penal de protejare a societății și a statului, în situația în care persoana care încalcă acele norme instituite de către stat în beneficiul societății nu întreprinde nicio măsură în vederea contribuirii la dezvoltarea statului și a societății.

Prin aceasta, recurentul consideră că se încalcă inclusiv și principiul egalității în fața legii, consfințit în dispoziția art. 9 alin. (1) al Codului de procedură penală.

Concluzionând cele expuse, acuzarea consideră că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către procuror în apel, iar hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce echivalează conform prevederilor art. 435 Cod de procedură penală cu nerezolvarea fondului apelului, din care considerente decizia urmează a fi casată cu trimiterea cauzei la rejudecarea în procedura de apel.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurentului, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele motive.

În drept, soluția de inadmisibilitate a recursului se întemeiază pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că cererea este vădit neîntemeiată.

Analizând criticele expuse de procuror, se constată că acesta contestă sentința și decizia instanței de apel preponderent din considerentul că, în opinia lui, instanțele eronat nu au încasat cheltuielile judiciare de la Romanescul S. în cuantum de 1680 lei suportate de stat pentru efectuarea expertizei judiciare.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile procurorului, instanța de recurs consemnează că cele avansate de recurent nu și-au găsit confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea acestei spețe de către instanța de apel, de altfel și de prima instanță în partea neîncasării cheltuielilor judiciare, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută integral.

Prin urmare, Colegiul Penal găsește vădit nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea expertizei judiciare, dat fiind că, în dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul.

În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului, după cum pretinde recurentul.

O atare prevedere legală expresă se conține în dispoziția art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, unde este stipulat că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală. Excepția despre care ne relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

Din actele cauzei, rezultă cu certitudine că raportul de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-815 din 12 martie 2018, a fost ordonat de către Inspectoratul de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție mun. Chișinău, fără a exista o asemenea cerere din partea părții apărării, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care au fost puse în sarcina părții acuzării.

Totodată, Colegiul Penal consemnează că expresia „*poate fi obligat*” din dispoziția art. 229 Cod de procedură penală nu echivalează cu expresia „*este obligat*” la plata cheltuielilor judiciare.

Prin urmare, corect instanțele de fond au statuat că, plata pentru efectuarea acestei acțiuni procesuale nu urmează a fi încasată din contul inculpatului, întrucât atât normele procesual-penale relevante cauzei, cuprinse în art. 227 – 229, precum și cele din Legea specială nr. 68/2016 amintită supra, stabilesc că responsabilul pentru achitarea plăților încasate de la stat în folosul organelor îndrituite cu efectuarea expertizelor judiciare, sunt ordonatorii unor atare acțiuni procesuale.

La fel, instanța de recurs notează în acest aspect că, în temeiul art. 51 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, procurorul este în drept să pornească o acțiune civilă împotriva învinutului, inculpatului sau a persoanei care poartă răspundere materială pentru fapta comisă, acționând în interesele statului, pe când la caz, procurorul nu a înaintat o atare acțiune.

Este nefondată alegația procurorului precum că, prin modificările efectuate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (*publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018*), legislatorul și-a exprimat intenția de a pune în sarcina inculpatului recuperarea cheltuielilor judiciare, or prin abrogarea alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală și lăsarea în vigoare a celorlalte dispoziții din art. 227 – 229 Cod de procedură penală, precum și a celor din art. 75 din Legea nr. 68/2016, se subliniază *in concreto* că, compensarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor se face din contul celor care ordonează această acțiune procesuală, interpretarea extensivă în defavoare a legii procesual-penale este interzisă.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat,

acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpatului, în cazul în care ultimul nu le-a ordonat.

Având în vedere acestea, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 227-229, 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe Romanescul Serghei XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 3 iulie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion